

Имаше нѣкога въ едно омагьосано царство една чудна градина. Всичко въ тая градина бѣ направено отъ захарь: и цвѣтята, и дърветата, и пеперудитѣ, и птичкитѣ, та най-сетне и малкото златокосо момиче, което седѣше по цѣль денъ на една захарна пейка въ градината и плетѣше захарна тантела съ захарни игли.

А на другия край на земята, далечъ отъ омагьосаното царство, живѣеше беденъ ковачъ съ жена си и съ малкия си синъ. Синътъ помагаше на баща си въ ковачницата и надуваше духалото въ огнището.

Когато той възмѣжа, обърна се къмъ баща си и рече:

— Тате, намислилъ съмъ да отида въ омагьосаното царство и да се ожена за захарното момиче.

Бащата сложи чука си на земята, избърса потъта отъ челото си и каза:

— Добре си намислилъ, синко. Само че захарното момиче не е за тебе. Ти си човѣкъ като всички други, а то е на-

правено отъ захарь. Ако се оженишъ за него, то ще стане като обикновенитѣ хора, и тогава ти ще престанешъ да го харесвашъ. А тамъ, дето нѣма обичъ, нѣма и щастие.

— Не, тате, — отвърна синътъ. — Помни ми думата, че момичето ще си остане до края на живота захарно.

— Дай Боже! — рече бащата, като дигна чука и се залови отново за работа.

И синътъ се стегна за пѣтъ. Облѣче се въ нови дрехи, метна на рамото си една торба и се сбогува съ родителитѣ си. Майка му го изпрати чакъ до пѣтната врата, цѣлуна го по челото и го закичи съ здравецъ.

Много дни и нощи вървѣ момъкътъ, докато най-сетне стигна въ омагьосаното царство. Като приближи захарната градина, той кривна калпака си надъ ухото и сне китката здравецъ отъ гърдитѣ си.

А захарното момиче дигна яснитѣ си очи отъ захарната тантела, която плетѣше, и хвър-